

Posudek na bakalářskou práci Renaty Kuprové: Adolf Ludvík Krejčík. Edice pamětí.

Paměti jakožto zvláštní žánr odborné i krásné literatury představují významné místo mezi historickými prameny. V době po roce 1989 jsme zažívali a vlastně stále zažíváme velký rozmach pamětí různé úrovně od různých osobností domácích i zahraničních, ze světa politiky, vědy i umění. Zatímco historikové do této dlouhé řady několika položkami přispěli, archiváři zůstávají poněkud stranou. Vzhledem k tomu lze přivítat skutečnost, že kolegyně Kuprová si jako téma své bakalářské práce vybrala edici pamětí významného českého archiváře Adolfa Ludvíka Krejčíka. Pozdější zakladatel Československého státního archivu zemědělského a jeden z aktivních účastníků diskusí o organizaci archivnictví v nově vzniklém státě po roce 1918 absolvoval „obvyklé“ vzdělání na gymnáziu, pražské univerzitě a na vídeňském Institutu pro rakouský dějezpyt. Poté nastoupil do schwarzenberského archivu v Třeboni, odkud po několika letech přesídlil do Brna, kde působil v Moravském zemském archivu. Jeho odborný životopis po roce 1918 je spjat se vznikem specializovaného zemědělského archivnictví – v čele Československého státního archivu zemědělského stál od jeho ustavení až do penzionování v roce 1937.

V Národním archivu je uložen osobní fond A.L.Krejčíka, jehož součástí je i rukopis pamětí, na kterých pracoval v letech 1949-1952. Jsou rozděleny do několika kapitol. Tvoří důležitý a dosud nevyužívaný pramen jednak pro sociální dějiny prostředí, ve kterých Krejčík vyrůstal a žil (syn správce velkostatku, student gymnázia a univerzity, mladý intelektuál), jednak pro vývoj českého archivnictví. V tomto ohledu však můžeme jen litovat toho, že paměti končí (s jistými přirozenými přesahy) rokem 1918, takže pro poznání období první československé republiky, pro české archivnictví a archiváře mimořádně důležitého jak z hlediska organizačního, tak i metodického, čtenáři mnoho neřeknou. Krejčík se bohužel nedostal ani ke slibované kapitole o své odborné činnosti archiváře a archivního organizátora.

Předkládaná bakalářská práce obsahuje kromě vlastní edice ještě několik úvodních kapitol, jejichž náplň tvoří životopis A.L.Krejčíka, seznam pramenů a literatury a ediční poznámka. K edici je nakonec připojen rejstřík. Autorka ke své práci přistupovala nesmírně svědomitě a s osobním zaujetím, které si jistě zaslouží ocenění. Postupovala podle přijímaných edičních pravidel. Ačkoliv text z hlediska celkového zpracování nebyl extrémně složitý, přirozeně se i v něm vyskytla řada těžkostí a otázek, s nimiž se dokázala brilantně a přesvědčivě vyrovnat. Díky svému nasazení autorka našla v dalších pramenech množství důležitých doplňujících

informací, které obraz českého archiváře, státního úředníka a intelektuála dokreslují a obohacují.

Je škoda, že za vynikajícím výkonem edičním poněkud zaostává interpretační složka práce. Navzdory mnoha připomínkám až naléhání autorka bohužel nedokázala napsat úvod jako studii, která by zobecnila informace, pohledy, hodnocení a názory obsažené ve vydaném textu. Úvod edici nezavršuje, nepřináší alespoň pokus o interpretaci osobnosti A.L.Krejčíka jako konkrétně působícího archiváře, ani jako představitele obecného typu vzdělance a společensky angažovaného člověka konce 19. a prvních desetiletí 20. století. Úvod nepřekračuje úzce popisnou rovinu. Tohoto nedostatku lituji o to víc, že, jak jsem přesvědčen, rozhodně není způsoben autorčinou nezpůsobilostí, ale spíše neobyčejně silným ostychem pokročit za rovinu konkrétních údajů a prezentovat vlastní názory, předložit vlastní interpretaci.

Bez ohledu na tyto výtky však musím na závěr posudku ještě jednou vyzvednout precizní autorčinu práci ve sféře čistě ediční a též při získávání detailních, avšak často podstatných informací. Proto práci navrhuji k obhajobě s hodnocením velmi dobře.

V Kolíně 9. září 2007

Mgr. Jan Dobeš